

JORDI

SETMANARI
INFANTIL

Any I

12 d'abril de 1928

Preu: 20 cèntims

Núm. 8

HISTORIETA DE LA DARRERA PASQUA

- Pare, compreu-me una mona,
que seré bona persona!

- Pare, compreu-me un bè, ara...
- Demanes molt més que un frare!

- Mona i bè no pot pas ser:
despendriem molt diner!

(La mona, que ho ha sentit,
ho arregla amb la pell del llit.)

EL GAT, EL GALL I LA GUINEU

UNA vegada hi havia un gat i un gall que eren d'allò més amics. Mireu si n'eren que, quan el gat s'endormiscava, el gall li feia pessigolles amb el bec i, després, el gat li allisava les plomes amb una pota suau.

Un dia llur senyor, que era un pobre pagerol, va anar a treballar més lluny, i el gat li va haver de portar el dinar. El gall romangué a casa i al cap d'una estona va comparèixer la guineu i es posà a cantar sota la finestra:

—Cacaracà! Quiquiriquí! Gallet bonic, de cresta d'or: si treus el cap per la finestra et donaré dos pèsols i mig.

El gall se la va creure; va obrir la finestra i tragué el cap. La guineu, que se les pensa totes, l'agafà en un dir Jesús i, cames ajudeu-me! Però el gall es posà a cridar:

—Auxili! Auxili! La guineu m'ha agafat i se m'emporta! Gat, gatet meu, ajuda'm!

El gat el va sentir i arrencà a córrer. Quan trobà la guineu li prengué el gall i se'n tornà a casa.

—Mira gall — va dir-li — no badis més. No surtis a la finestra, encara que la guineu t'ho digui, perquè se't vol cruspí. Ja l'hauries de conèixer.

Alguns dies després el pobre pagerol va tenir d'anar més lluny, i el gat li va portar el dinar. El gall es quedà a casa feinejant. Li van dir que no fes cas de ningú, però la guineu que encara no havia pogut aclucar l'ull, pensant amb els requisits que podria fer-se amb el gall, va comparèixer i es

posà a cantar com la primera vegada:

—Cacaracà! Quiquiriquí! Gallet bonic, de cresta daurada: si treus el cap per la finestra et donaré sis pèsols i mig!

El gall va fer com si sentís ploure i es passejava amunt i avall. Però la guineu era tossuda i canta que cantaràs. Després va tirar-li un pèsol per la finestra; el gall se'l menjà i digué:

—No m'entabanaràs pas, guineuota. Se't veu d'una hora lluny que la passes magre i que vols saber quin gust tinc. Però, per mi, ja pots anar fent, ja!

—Déu meu, Déu meu! — deia la guineu — d'on has sortit tan mal pensat? Vull que vinguis a casa, perquè he de presentar-te les meves filles que et volen conèixer.

I es posà a cantar amb una veu tota insinuant:

*Cacaracà! Quiquiriquí!
Gallet de cresta bonica
i de ploma de setí,
si véns amb mi
menjaràs d'allò més fi!*

El gall va treure el cap i, nyac! la guineu l'agafà i cames ajudeu-me! Aleshores es posà a cridar:

—Auxili! Auxili! La guineu m'ha agafat i se m'emporta! Gat, gatet meu, ajuda'm!

El gat, que el va sentir, el cercà per molts indrets. Quan trobà la guineu li prengué el gall, anaren a casa i aleshores li digué:

—Ai, gallet del meu cor, quina n'has feta! Que no t'ho havia dit que no

l'escoltessis? Mira que se't menjarà! Demà hem d'anar més lluny i, si bades, ja veuràs com mossega!

L'endemà el pagerol marxà, i el gat, com els altres dies, va portar-li el dinar. Quan la guineu va veure que ja era lluny, es posà a cantar sota la finestra i va cantar tres o quatre vegades la cançó de sempre. Però el gall no deia res.

—Déu meu, Déu meu! Què et deu passar?—feia la guineu—. Per què no em respons avui? Que estàs malaltet, gallet pobrissó?

—No, guineuota; no m'enredaràs pas avui. Ja m'ho ha dit el gatet que sempre tens gana. No te'n dones vergonya?

La guineu li tirà alguns pèsols per la finestra i es posà a cantar amb una veu més dolça que mai:

*Cacaracà! Quiquiriquí!
Tinc un palau d'argent fi.
Quatre patges i una fada
hi escolfollen sense fi.
De pèsols, cosa granada,
n'hi trobarem a desdî.*

El gall va treure el cap, i la guineu se l'emportà a casa seva. Quan va ésser dins, va sentir tanta basarda que cridà i es debaté. Però el gat era massa lluny i no va sentir-lo.

Quan el pagerol i el gat arribaren a casa, el cercaren; i com que no en trobaren ni el rastre, van pensar que devia ésser cosa de la guineu. El gat agafà un bastó, un sac i un violí, i anà a casa de la golafre.

Quan fou davant del seu portal es posà a cantar amb el violí:

*Quines filles més boniques
teniu, senyora Guineu!*

*L'una es diu Orella Torta,
l'altra es diu Coixa d'un Peu.*

*L'Escuada és tan gemada
que m'ha deixat sense veu.*

Marrameu!

*Tres més en teniu, encara,
i totes tres sense preu.*

Marrameu:

prendré la que em donareu!

La guineu el va sentir i va estar d'allò més contenta.

—Ai filletes meves—va dir—ja teniu nuvi!

I va fer sortir la més gran. El gat, quan la va veure, li clavà un cop de bastó al cap i la ficà dintre el sac. Aleshores cantà una altra cançó; la guineu va fer sortir la segona, i cap al

sac! Així el gat les matà totes, i, com que encara va tornar a cantar la cançó, sortí la guineu; i el gat, que ja l'esperava, l'apallissà fins que va ésser morta i ben morta.

El gall, que havia de servir de sopar, aquella nit, va treure el cap i ja podeu pensar si en va estar de content! Van tornar tots dos a casa i, si no s'han mort, encara deuen viure d'allò més feliços.

LA INFANTESA DELS NOSTRES HOMES CONTADA PER ELLS MATEIXOS

US PARLA L'AIMERICH

Als meus amics de JORDI

No us podeu imaginar, amics lectors de JORDI, la profunda satisfacció que sento en poder-me comunicar directament amb vosaltres. Ni quan, vestit de pontifical, anava a recollir, al Saló de Cent, el meu primer diploma guanyat a l'escola primària, estava tan intensament emocionat com ara. Ho desitjava tant, de poder conversar d'amic a amic amb tots els infants que heu aplaudit la meva pobra tasca d'actor còmic, amb els que no heu pogut venir a l'escenari a guaitar-me de ben a prop, amb el pretext de donar-me un cigar de part dels vostres pares!

Algunes vegades m'heu fet plorar, però plorava de satisfacció. Sovint, quan de dalt del meu escenari contemplava aquella tremoladissa d'infants que piquen de mans, els ulls se m'omplen de llàgrimes i el cor em fa uns salts dintre el pit! Aleshores voldria tenir-vos entre els meus braços, alçar-vos ben en l'aire i fer-vos un petó al mig del front!

De quan anava a estudi

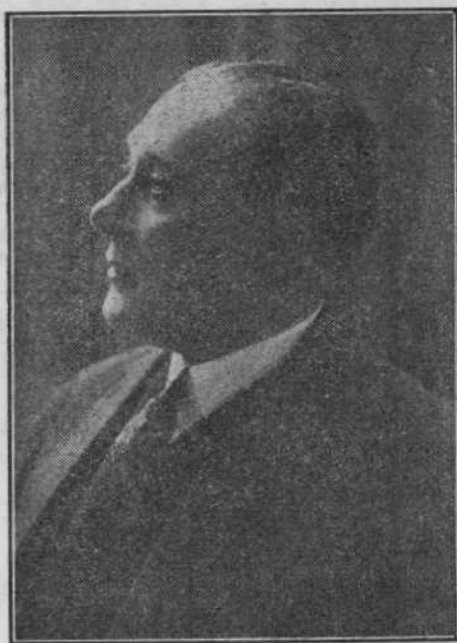
Voldríeu saber algunes coses de la meva infantesa? Em plaurà molt d'explicar-vos-les, però aquells temps són tan llunyans!

Començarem per quan anava a estudi, oi? L'Aimerich—potser pensareu—quan anava a l'escola ja devia fer comèdia com ara. Devia pujar damunt les taules, de-

via dir quatre paraules per fer riure i el senyor mestre es devia encarregar dels aplaudiments. No. L'Aimerich, que avui procura de fer-vos riure força des de l'escenari, quan anava a col·legi era el deixeble més reposat, el més seriós i potser el més apreciat de tots.

Als nou anys vaig obtenir el meu primer diploma. L'escola on jo assistia pertanyia a l'Ajuntament i el repartiment de premis, a fi de curs, se celebrava al Saló de Cent de la Casa de la Vila. Era costum de repartir cavallets de cartró entre els nois premiats i nines, també de cartró, entre les noies. I bé; el dia del repartiment esperava tot emocionat el moment que cridarien per donar-me un cavallet. De cop, —Domingo Aimerich!— sento. El cor em va fer un bot. I ja em teniu davant del jurat. Un senyor ferreny que duia un bigoti fenomenal digué

que ell i els senyors que l'acompanyaven estaven molt contents de la meva aplicació i que... ja podia retirar-me. Vaig quedar com petrificat. A mi, doncs, no em donarien, com als altres, un cavallet? El senyor mestre, sorprès, naturalment, de la meva immobilitat, em digué que anés a reunir-me amb els pares. Vaig obeir, però abans d'arribar-hi vaig trencar en un plor sorollós. La mare intentà de consolar-me dient que als que havíem obtingut les primeres notes en totes les assignatures ens donarien, vuit dies després, un diploma molt bonic, de cartolina, i ens acompanyarien amb música

i tot. Es clar que sí... però jo hauria preferit molt més en aquells moments un cavallet de cartró. Si feia vuit dies que el somniava!

Una facècia casolana

Voldríeu ara que us expliqués alguna facècia? He estat sempre un bon noi. Feia bondat a casa, a l'escola i al carrer. I què us explicaré que vosaltres no hàgiu fet alguna vegada? Jo crec que, si fa no fa, durant la infantesa tothom ha fet el mateix. Renyines, rialles, ploralles... Ara que em recorda, però, us contaré una facècia que jo crec única i original.

Si alguna vegada, a l'hora dels àpats em resistia a menjar el que em posaven al plat, apareixia dalt d'una porta un cap tot pintat de negre, llevat dels ulls. Aquesta aparició em feia molta basarda, però heus ací que un dia, tot cercant uns llibres dintre un calaix de la consola de casa, vaig trobar-hi la nina de la meva cosina amb el cap tot pintat de negre menys els ulls. I vaig tenir una idea! Mullo de tinta un paper i ennegreixo els ulls de la nina. Aquell mateix dia, a l'hora de sopar, vaig dir que no tenia gens de gana. El pare s'aixeca i surt... I al cap de poca estona apareixia un cap tot negre dalt de la porta mig oberta de la seva cambra. La mare em diu:

— Guaita, Dominguet, el «papu». Si no menges aquesta nit et seguirà i...

No li vaig deixar dir res més:

— Ja em pot anar seguint, mare. El «papu» no s'hi veu! Li han tret els ulls!

— Guaita, Marieta, el pobre brollador com se mulla...!

Les meves primeres comèdies

Qui no ha fet comèdies durant els dies de la infantesa? Els nois de la ciutat les representen als terrats de les cases, i els nois dels pobles, a l'hort o a l'exida. Les que jo organitzava i dirigia, eren famoses. Els dies de funció, tots els veïns de l'escala pujaven al terrat. Per a mi triava sempre els papers més còmics. Detalls còmics o tràgics de les nostres representacions? Bé prou que us els podeu imaginar. La cortina, i un que ha de simular que el maten, cauen abans d'hora; una frase que no recorda; la primera actriu que fa el bot i no vol sortir a escena... I quan nosaltres havíem de plegar, continuaven la comèdia els infants ploranters a les falces de les mares.

I, ja ho veiu, amiguets meus. Tinc cinquanta anys i encara faig comèdies com quan era petit. I m'agrada moltíssim. A vegades, mentre represento davant vostre el meu paper, m'imagino que estic al terrat de casa meva. I és que, això sí que us ho puc dir ben alt: he conservat sempre la meva ànima tan blanca com quan era infant!

— Quina quietud i quina tranquil·litat! M'agradaria tenir la fàbrica en un lloc com aquest.

TEATRE de PUTXINEL·LIS

TITELLA, OPERADOR, I CRISTOFOL, AJUDANT

Dr. TITELLA. — Què? Ja em porteu el pacient cloroformitzat?

Dr. CRISTÒFOL. — Sí, sí... Ara el duen en el carretó.

Dr. TITELLA. — És aquell que té un ronyó fet malbé, oi?

Dr. CRISTÒFOL. — Sí, sí. El mateix.

Dr. TITELLA. — Ja veuràs com li traiem... amb quina netedat, amb quina rapidesa.

Dr. CRISTÒFOL. — Serà esplèndid!

Entra el carretó amb el pacient. L'instal·len sobre la taula d'operacions. Els metges es posen els guants de goma. El cloroformitzador va tirant gotes d'èter sobre la màscara que cobreix la boca i el nas del pacient.

Dr. TITELLA. — Som-hi.

Titella, amb les eines als dits, comença a tallar. Cristòfol va posant pines per sostenir la incisió. Al cap d'una estona arriben a la suposada viscera malalta.

Ningú no diria que aquest ronyó està malalt.

Dr. CRISTÒFOL. — Fa massa bona cara, veritat?

EL CLOROFORMITZADOR. — Eil, què parlen del ronyó! Jo he sentit que aquest senyor, d'on patia era de l'estómac.

Dr. TITELLA. — Què diu, sant cristià? On ho ha sentit, això?

EL CLOROFORMITZADOR. — El mateix malalt m'ho ha dit ben clar abans d'aclucar els ulls: — Vejam si em deixen ben aplegat l'estómac! — sospirava — . Que pugui tornar a menjar de tot! Pensi que fa tres anys que no tasto el lloillo amb mongetes!

Dr. TITELLA. — Això ha dit? Llamp de Déu! Una mica més i, per culpa d'aquest ximple, (*assenyalant Cristòfol*) li traiem un ronyó sense cap necessitat...

Dr. CRISTÒFOL. — Home...

Dr. TITELLA. — Encara goses replicar?

Dr. CRISTÒFOL. — Tu mateix em sembla que...

Dr. TITELLA. — Calla! Calla! Si no vols que t'es-corxi aquí mateix.

Titella, amb el bisturi als dits, empaita Cristòfol. Tots dos volten corrents entorn del pacient i del cloroformitzador.

EL CLOROFORMITZADOR. — Per l'amor de Déu! Assos-seguin-se. No veuen que aquest bon home que ha estat a punt de perdre un ronyó, ara s'exposa a perdre la vida?

Dr. TITELLA. — Té raó... Ara no puc passar comptes amb tu... Però espera't que acabi... Espera't!... Mal metge! Badoc!

Titella es posa a cosir frenèticament la ferida. Cristòfol, tot acovardit, el mira des d'una distància prudent.

Dr. CRISTÒFOL. — Ail... Escolta!

Dr. TITELLA. — Què passa?

Dr. CRISTÒFOL. — Que... que tu vas cosint, cosint... i encara no hem tret les pines...

Dr. TITELLA (*iradíssim*). — Llamp de llamp de re-llamp! Doncs, tu per què serveixes, estaquirot?... Permetts que cosim aquest infeliç amb mig quilo de metall sota la pell... (*Comença a empaitar-lo altra cop amb el bisturi als dits*) Mal metge!

EL CLOROFORMITZADOR. — Senyors! Per caritat!... Acabin d'endegar aquest pobre malalt... Se'ns quedara als dits!...

Dr. TITELLA. — Té raó.

Descusen, treuen les pines, tornen a cosir i porten el malalt al llit.

Dr. CRISTÒFOL (*tímidament*). — I l'estómac... li deixem tal com està?

Dr. TITELLA. — Naturalment! Creus que encara el podem tenir adormit tres hores més després de la teva pífia?

Dr. CRISTÒFOL. — Bé, però, quan es desperti, què li direm?

Dr. TITELLA. — Li direm que tu ets un mal metge, veliaquí.

LA MAÇA I LA BOSSA

Al país dels panxis, que són uns negres molt divertits, hi ha uns costums molt estranys. Figureu-vos que les noies no s'hi casen sinó amb negres d'un altre país; i s'hi casen a distància, sense conèixer ni veure el que els ha d'ésser marit. Els pares panxis tracten el matrimoni de llurs filles, sense consultar aquestes, amb el pare del nuvi, i l'única cosa que els interessa és que la noia es casi amb un negre ben ric. Per això, a la terra dels panxis, són molt considerats els negres bossis, que treballen i estalvien molt i porten sempre la fortuna penjada al coll en una bossa.

Quan un pare bossi vol casar l'hereu, se'n va al país dels panxis i hi cerca una noia que faci per al seu fill. De seguida, a la cabana del pare panxi, es reuneixen, amb aquest, la noia panxi, el pare bossi i el màgic principal del poble. Aleshores el pare bossi jura que el seu fill és home de diners, i de seguida el màgic beneeix la noia i després, des de la porta, engega una benedicció a distància que se suposa que arriba al nuvi, el qual s'està a la seva cabana, generalment a trenta quilòmetres de distància. La cerimònia s'acaba així; i el pare bossi ja se'n pot anar amb la noia panxi, la qual, segons ells es pensen, ja està ben casada.

Vetací que una vegada un bossi, que per casualitat era pobre, volia casar-se, i volia

per muller una panxi. La cosa era difícil, perquè els pares panxis volen només gendres rics i, d'altra banda, el pare d'aquell bossi era incapaç de jurar en fals. De totes maneres, veient que el seu fill no callava mai, un dia el bon bossi es va carregar el farcell i se'n va anar al país dels panxis. Quan va arribar-hi, va cercar de seguida una nora i la va demanar per al seu fill. I quan va ésser l'hora de jurar que aquest era home de diners, ho va fer de la manera següent:

— Juro que el meu fill té massa. La bossa que li penja al coll, no la daria per cinquanta mil dòlars.

El pare panxi, tot content, va donar el consentiment de seguida; i la noia, que era molt interessada, se'n va anar molt satisfeta amb el seu sogre bossi. Però quan va arribar

a la cabana atrotinada del seu marit, es va posar a plorar dient que l'havien enganyada.

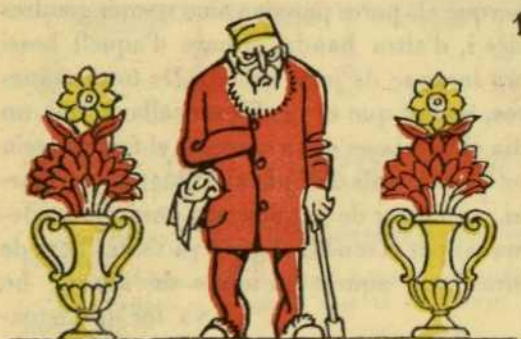
— Jo no enganyo mai a ningú — va dir el seu sogre, alçant una maça de terra —. He dit que el meu fill tenia massa i aquí tens la maça del meu fill. Deixa't donar un cop amb això i veuràs si és maça o no és maça.

— I la bossa dels cinquanta mil dòlars? — va dir, somicant, la muller panxi.

— Que no veus el meu preciós sotabarba? va contestar el marit bossi, que tenia, en efecte, un sotabarba magnífic. — No el donaria per tots els diners del món.

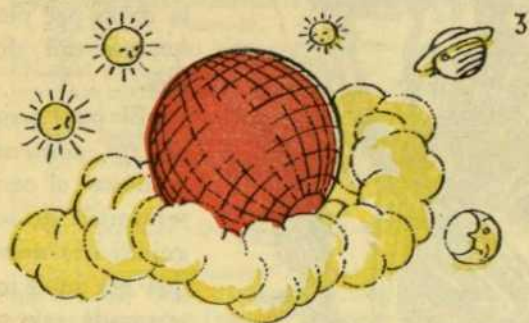
FETES I DITES D'UN ATLETA

Fa temps, no sé si ho sabeu,
era corredor de peu.

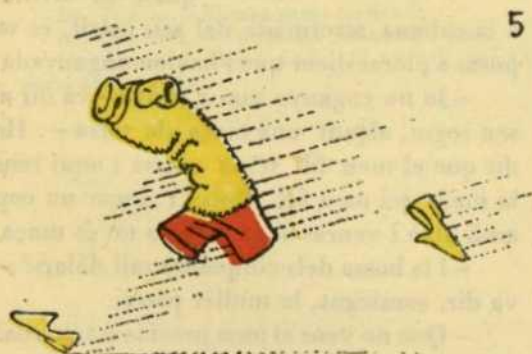
I tinc més copes de plata
que si fos fill d'un pirata.

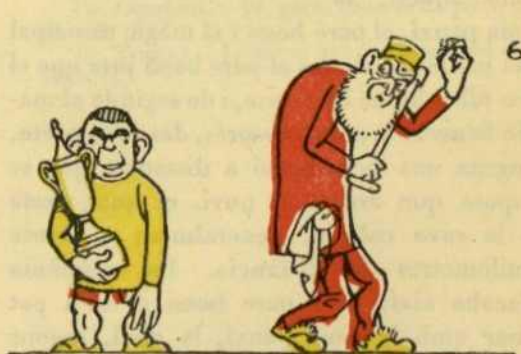
Quan corria amb més alè,
tot el món n'anava ple.

Una cursa no he guanyat
per massa velocitat!

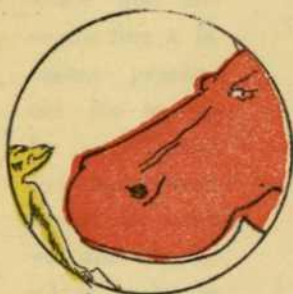
Ja veieu si fou sensible:
vaig esdevenir invisible.

I el premi el varen donar
al segon que va arribar.

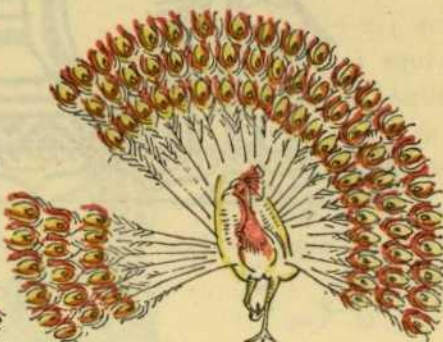
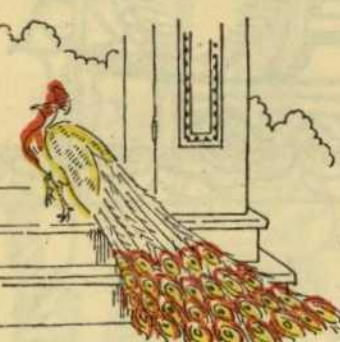
LES ENQUESTES D'EN MIQUET

QUINA HA ESTAT LA VOSTRA MES GRAN CONTRARIETAT?

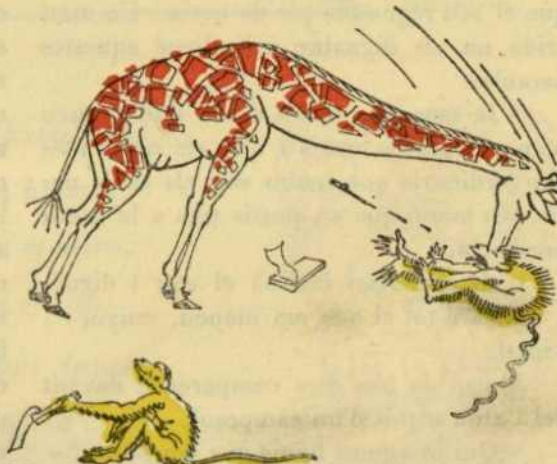
L'hipopòtam li digué: -
Amic Miquet, et semblarà im-
possible però no recordo pas
d'haver tingut mai cap con-
trarietat.

El nostre inquisidor preveí un entreviu molt ensopit, tot just d'iniciar-lo,
ja se li escapava un badall. El contagi fou instantani i en la boca enorme de l'hi-
popòtam florí amb una incommensurable exuberància; tant, que les barres se li
assentaren. Mentre En Miquet provava d'auxiliar-lo, li deia: - Vaja, ací teniu la
vostre primera contrarietat. Almenys no hauré perdut el meu temps de repòrter.

Després de fer-se esperar una
mica, el paó rebé el nostre Miquet
i, en resposta a la pregunta, explicà:

- Una bella tarda de l'estiu darrer, vaig sortir a passeig i, en
anar a obrir el meu ventall, quin disgust!, es véu que els meus
petits l'havien tocat i me l'havien romput.

I tocà el torn a l'eavelta girafa: mal-
grat la seva elevada posició rebé molt bé
el nostre Miquet i es disposà a respondre
a totes les preguntes que se li fessin.

- Dieu que quina ha estat la meua més gran...? No pogué continuar, car
es presentava molt aparatosament un esternut que li contraia fesomia, coll i
restant de la seva distingida persona. En Miquet esperava... Att... xum!!!...,
i fou el repòrter mateix el que conegué la seva més gran contrarietat.

ELS TRES NECIS

UNA vegada a Bagdad hi havia un Califa que havia sentit a dir moltes vegades que el seu regne era ple de necis. Un matí cridà un alt dignatari i li digué aquestes paraules:

—Ja saps que molts diuen que el meu regne és ple de necis i que els necis més extraordinaris que tenim són els savis necis. Et mando que en portis tres a la meua presència.

L'alt dignatari inclinà el cap i digué:

—Faré tot el que em maneu, senyor—, i sortí.

Al cap de tres dies comparegué davant del Califa seguit d'un camperol.

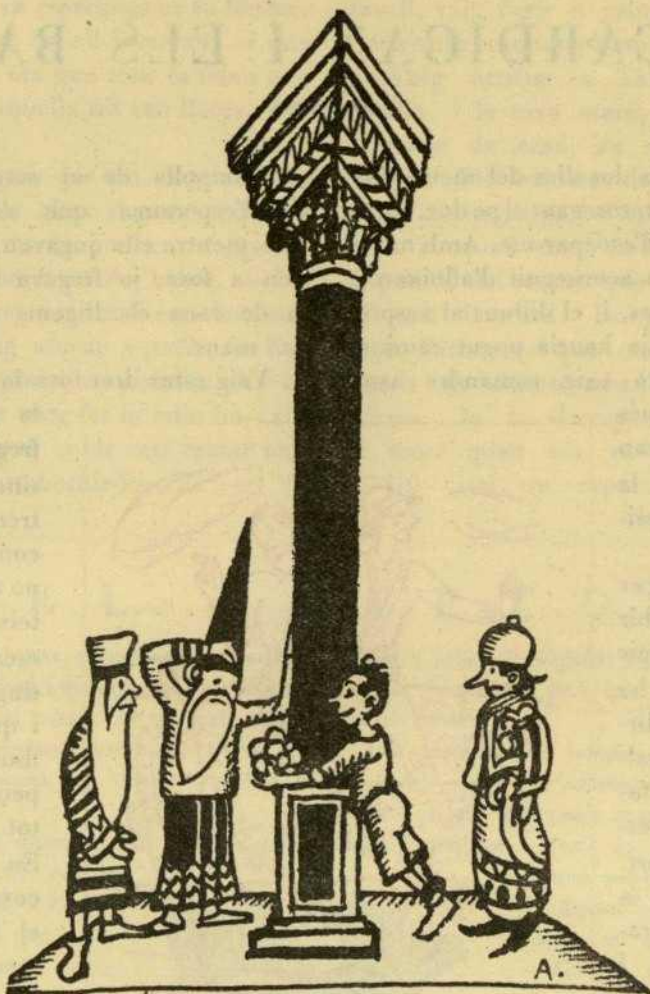
—Qui és aquest home que em portes? —li preguntà el sobirà.

—Es un camperol, senyor— digué l'alt

dignatari—. Es el savi neci d'un poble de necis. Viatjava cercant el que m'havíeu encarregat i vaig arribar a un poble on se sentia una gran cridòria. Vaig guiar-me amb les veus fins que vaig ésser davant una casa atapeïda de gent. Hi havia un minyó abraçat a una columna amb les mans juntes i plenes de fruita. El pare havia donat les fruites al minyó mentre estava abraçat a la columna i la gent cridava perquè ningú no sabia com s'ho podia arreglar per separar-se de la columna sense deixar caure la fruita. Aleshores cridaren l'home més savi del poble, que és el que teniu davant, i li demanaren consell. I ell digué aquestes paraulestan subtils:

—Foradeu el sostre i traieu la columna des de dalt. I tal dit tal fet. Meravellat de

tanta niciesa,
vaig dir a aquest
home que em
seguís fins a la
vostra presèn-
cia. No es va
fer pregar gens.
Pel camí vàrem
trobar un riu i
en una de les
vores hi havia
una petjada pro-
funda d'elefant.
Aquest home
examinà minu-
ciosament la
petjada i digué
amb una veu se-
vera: «Ha pas-
sat una daina
amb una roda
de molí lligada
a una pota.» Si
hi ha algun neci
més gran, em
plauria de sa-
ber-ho.

El Califa
somrigué dolça-
ment.

—Tens tota
la raó, és un ne-
ci acabat. Però
no et vaig ma-
nar que me'n
portessis tres?

I aleshores
l'alt dignatari,
inclinant res-
pectuosament
el cap, respon-
gué:

—Sí, sen-
yor, i aquí els
teniu. Aquest
camperol és el
primer. Jo sóc
el segon, per-
què l'he cercat,
i vós, senyor,
sou el tercer,
perquè m'heu
encarregat de
cercar-lo.

BON DIA

Bon dia, Estrelleta:

és verd ton bressol.

La mareta et mira,

dolça com el sol.

Ta germana Anneta

duu un anell d'or fi

i En Janet — bon dia!

toca el tamborí.

JOAN CARDIGAN I ELS BANDITS

(Acabament)

Jo havia passat els dos dies del meu confinament dormint, rosegant el pa dur, i pensant en la manera d'escapar-me. Amb molta paciència havia aconseguit d'affluixarme els lligams dels peus, i, el dilluns al vespre, si hagués volgut, ja hauria pogut caminar per la cova; però vaig romandre assegut, com si no pogués bellugarme, quan van venir a donar-me la pitjor notícia possible.

— El missatger que vàrem enviar ahir a Tampico per exigir el teu rescat, no ha tornat encara—va dir-me un dels més malcarats—. Es molt fàcil que l'hagin arrestat, si no l'han mort. De totes maneres, és segur que no cobrarem el teu rescat. I com que et vàrem dir que, si no cobràvem, et penjaríem, i som gent de paraula, demà et penjarem a trenc d'alba.

Això els devia fer molta gràcia, perquè tots van fer una gran riallada. I després de lligar-me les mans a l'esquena, van sortir tots enriolats. Quan van ésser fora, em vaig posar dret i em vaig arrambar a la paret rocosa de la cova. Recorda't que jo estava gairebé a les fosques i, si no entraven a la meua cova amb un llum, no podien observar els meus moviments. Jo em refiava, a més, de llur alegria. Havia vist que tots duïen

una ampolla de vi sota el braç, i tenia l'esperança que s'embriagarien.

I mentre ells jugaven, renegaven i bevien a fora, jo fregava contra una punxa de roca els lligams que m'estrenyien les mans.

Vaig estar dret tota la nit, d'esquena a

la roca, frega que frega, i fins a la matinada no vaig poder trencar les cordes. El convenciment que si no em salvava jo mateix no em podria escapar, m'havia sostingut fins aleshores; i quan vaig veure'm lliure de mans i de peus, vaig sentir-me tot ple d'esperança. En travessar l'altra cova, vaig veure que el dia ja havia començat i que calia afanyar-me. I, de primer, la meua escapadòria va semblar-me massa fàcil i tot. No es veia cap bandoler enlloc. Devien

estar dormint llur embriaguesa en una altra cova.

Però, de bandits, no en mancaven mai per allí. Jo havia sortit a fora, i en vaig veure, de sobte, mitja dotzena de nous. Havia començat a baixar un camí que menava al barranc on els bandits deixaven els cavalls, i vaig veure els novells facinerosos que no estaven pas embriagats. Acabaven d'arribar molt serens, i cadascun d'ells era un arse-

Ella: — Senyorets, són dos i només porten una escopeta per caçar?

Un d'ells: — Bé, però fixa't que és una escopeta de dos canons,

nal d'armes de tota mena. Em van veure tot d'una, i la meva esperança es va fondre. I és curiós que, en aquell moment, el que em feia més ràbia era que tota la feina que havia fet durant aquella nit tan llarga, haguessin d'ésser inútil.

Però no et creguis que em vaig resignar a deixar-me agafar altra vegada. La mateixa desesperació va dar-me una força increïble. Vaig trobar-me, de sobte, a les mans, un roc punxegut, i, amb aquella arma tan primitiva, vaig atacar aquells sis homes carregats de punyals i pistoles. No et podria dir pas què vaig fer ni com ho vaig fer. No he sabut mai si els vaig matar tots o si només vaig estabornir-los. El cert és

que quan, després de saltar damunt el meu cavall, vaig fugir a galop pel barranc, no vaig sentir que ningú em perseguís.

Vaig arribar a Tampico abans de migdia, i la teva mare, que em va obrir la porta de casa, va desmaiarse'm als braços. Els soldats del govern havien mort, el diumenge, el missatger dels bandits, i aquell matí havien dut a Maria la petició del rescat que li havien trobat en una butxaca. La pobra noia havia llegit l'amenaça que em penjarien si no rebien els diners abans de la nit del dilluns. Ja es desesperava per la meva mort quan em va veure aparèixer, pàl·lid com un espectre, a la porta.

E L R E I E T O

ENTRE els ocells que, quan aneu d'excursió, sentiu cantar en mig del fred i de les muntanyes pelades de l'hivern, hi ha el reietó. És un ocell menut de plomes lluent i verdoses, que porta al cap un plomall com una corona, de color vermellós i de taronja.

I sabeu per què li diuen reietó? Heu de saber que una vegada els ocells van de cidir de triar-se un rei, i l'acord fou pres que aquell que volés més en l'aire regnaria sobre tots els ocells. Haguéssiu vist quines voladúries d'ocells, i com s'enfilaven amunt, amunt!.. Aviat, però, n'hi hagué que es cansaren i ja no podien volar més alt, i d'altres que anaven volant i pujant per sobre de tot. L'àguila, que és l'ocell més fort i que pot mirar-se el sol de fit a fit sense que els ulls li facin pampallugues, és la que arribà més en l'aire. I llavors l'anaven a fer rei de tot el reialme dels ocells, però vetací que un ocell que se li havia amagat sobre l'esquena va posar-se a cantar: «Jo sóc ací dalt! He volat més amunt!» Tots els ocells van restar parats de veure que aquell moixonet havia

passat a sobre de l'àguila, i llavors acordaren que l'àguila fos el rei, però que aquell ocell menut fos el reietó.

Al reietó li plau sempre d'anar pels branquillons dels cims dels arbres, on no para mai de saltar i piular. A vegades resta penjat de les potes, d'una branqueta, i s'està de cap per avall bellugant-se sempre.

Aquest ocell no para mai de cantar, ni quan fa més fred, i a l'hivern és una de les joies de les nostres muntanyes i camps.

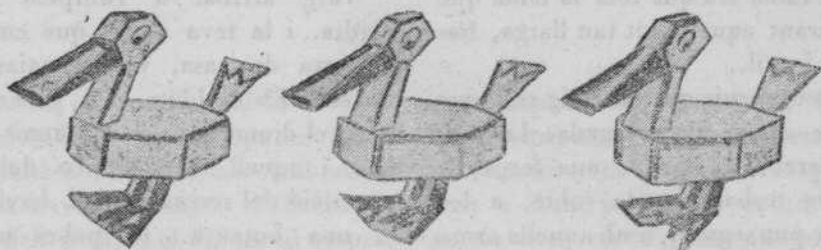
Fa dues postes cada any, pel maig i pel juliol. Penja els nius a una branca ben alta, i els fa de coses ben flonges, de molsa de teranyines, de plomes i borrisols. Pon de vuit a deu ous, xicarrons com un pèsol i de color de corall, que semblen confits.

Ja veieu, doncs, quins ocells més bonics hi ha pels nostres boscos. Són allò que dona més alegria a la gent que hi viu i als excursionistes que hi van a fer caminades. I, en canvi, a ciutat només veiem els ocells que estan tan tristos perquè estan engabiats!

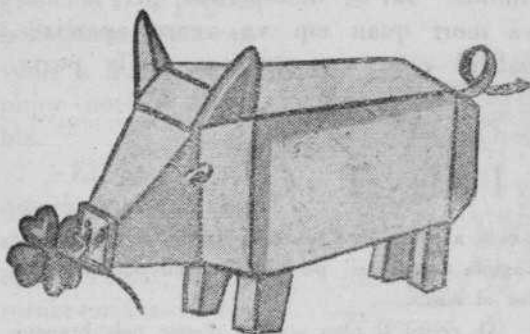
A partir d'aquest número, els senyors Melcior Font, Carles Riba i Josep Obiols deixen de prendre part en la publicació de "Jordi". Ens dol de debò.

C O S E S D ' E N G I N Y

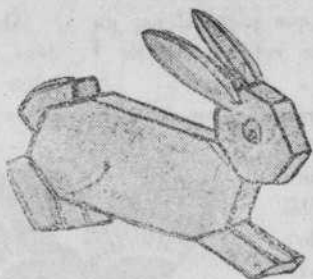
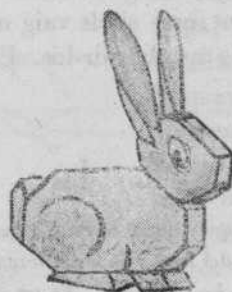
PER FER-VOS UNA COL·LECCIO ZOOLOGICA

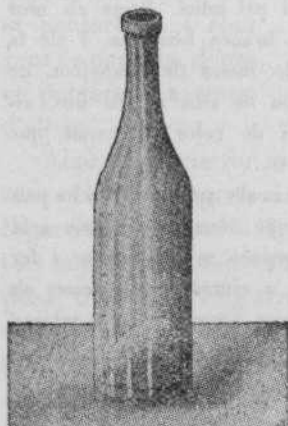
Aquí teniu uns quants models més de bestioles per construir-les vosaltres mateixos. Es un divertiment que instrueix i no fatiga. Les 'podreu fer seguint els mateixos

procediments indicats per a la confecció de l'escuraxemenies i els ratolins del número cinquè. Ara podreu augmentar la col·lecció amb aquests ànecs, les llebres tan vives i el porc feliç. Per tal que els ànecs facin més bonic, podeu pintar-los els becs i les potes de color groc.

L'OU DINS L'AMPOLLA

Per poder ficar un ou dins una ampolla de coll estret, teniu-lo abans en vinagre fins que s'hagi estovat completament. Aleshores feu-lo rodolar entre els dos palmells ben estrets: es farà llarg i prim com una salsitxa i passarà pel coll de l'ampolla. Quan d'aquesta manera serà dins, tireu-hi aigua freda damunt, i l'ou repenirà la seva forma habitual. La gent que ho veurà se'n farà creus i us prendrà per uns bruixots.

EL CONCURS DE JORDI

ELS PREMIS

VAREM demanar tres respostes a tres preguntes i tres preguntes sense respostes, i varem dir que triaríem les tres respostes i les tres preguntes que ens agradessin més i en paga donaríem als dos comunicants afavorits, la cosa que ens demanessin.

Doncs ja està. Amb les vint-i-set comunicacions que hem rebut fora de temps, són mil cinquanta sis els que ens han escrit.

Hem suat molt per triar aquest gavadal de correspondència. I el bo és que hi havia moltes preguntes i respostes semblants. Què ho deu fer, això?

Aleshores varem agafar les respostes i, com que n'hi havia moltes més que preguntes, varem separar les catorze que ens van agradar més, i després varem triar onze preguntes. Varem posar un número a cada resposta i varem fer catorze paperets amb un número cada un, de l'u al catorze. Quan els varem tenir ben caragolats, apa! (anava a dir dintre una bossa, però no vull dir mentides, van anar a parar dintre un barret que va fer de bossa. Es igual.) Som-hi. Jordi fica la mà i en treu un. El cor ens feia trip-trap... El descaragola i llegim.

—Ei, no encara. Ara s'ha de treure el de les preguntes—ens va dir.

—Té raó; aquest noi ens farà anar drets com un tirabuquet — va fer l'administrador—que és un senyor molt primmirat.

Vaja, endavant. Torna a caragolar el paperet (ell ja s'havia apuntat el número; nosaltres ganasses no hi havíem pensat) i a dintre el barret. Els barreja bé i torna a treure'n un altre, el descaragola, llegeix i crida:

—De les respostes guanya el que té el nou i de les preguntes el que té el quatre.

Visca! A veure qui són aquest parell d'amics que tot els va tan bé.

El de les respostes resulta que és Jordi Reig, de Barcelona, que ha respost això:

«Estimat Jordi:

Les preguntes que em demanes avui te les remeto: El que m'agrada més de casa és el llit per anar-hi després de dinar a fer el mandra.

El que m'agrada més de la ciutat és on fan titelles perquè m'agraden molt, quan es donen garrotades el titella i el dimoni i a l'urbà li toca el rebre.

L'església que més m'agrada és la catedral, perquè hi vaig plorar el dia que em varen batejar.

El carrer que m'agrada més és el que vivim nosaltres a fora, perquè la mareta em deixa anar amb bicicleta per la vorera.

La casa que m'agrada més és la de nines que té la meua germana.

De l'estiu, tardor, hivern i primavera m'estimo més l'hivern quan hi ha neu i els pares me la deixen tocar; les altres estacions no m'agraden tant perquè no és temps de nevar.

L'afortunat de les preguntes és una afortunada — ja no hauria d'ésser noia! — que es diu Catarina Amelli i Però, de Barcelona, que pregunta:

«Com s'ho fa En Jordi perquè les mitges no li caiguin?

Les criatures de bolquers per què clouen els punys quan ploren, encara que siguin nenes?

Tu, sempre has estat aquest Jordi?»

L'amic Jordi Reig diu que vol un Pathé-Baby. Entesos. La nena Catarina Amelli diu que no cal que li donin el Paté-Baby per què ja en tenen un amb els seus dos germans. Diu que només vol una cosa per tenir un record de Jordi.

—Aquesta noia, m'agrada—fa Jordi en sentir això—. Veieu, estaria molt bé que els altres que no els ha tocat el premi, també tinguessin un record meu.

Doncs, ja que Jordi ho diu, no en parlem més. Els altres vint-i-tres que han entrat en el sorteig tindran un record. I ara aquí van els noms d'aquests amics:

Maria Macià, de Barcelona; Paulina Costa, de Barcelona; Joaquim Guiolà, d'Arbúcies; Josep Masifern, de Barcelona (Poble Nou); Pau Borotau, de Barcelona; Antònia Bassols i Sunyol, de Barcelona; Joan Soler, de Ripoll; Núria Masclans, de Les Esglésies (Sarrocà de Bellesa); Francesc Tusquets, de Barcelona (Sant Gervasi); Amàlia Teixidor, de Barcelona; Elvira Ferrer, de Barcelona (Guinardó); Amadeu Mariner, de Barcelona; Lluís Martín i Serra, de Figueres; Claudi Pons, de Barcelona; Fortià Treserra i Llach, de Torelló; Concepció Abadal, de Barcelona; Montserrat Puigbó, de Barcelona; Paulina Rodríguez i Joanola, de Palafrugell; Josep Urgell, de Barcelona; Agustí Vives, de Barcelona; Josefina Planellas, de Badalona; Ernest Pladellors, de Mataró; i Camil Coromines, de Barcelona.

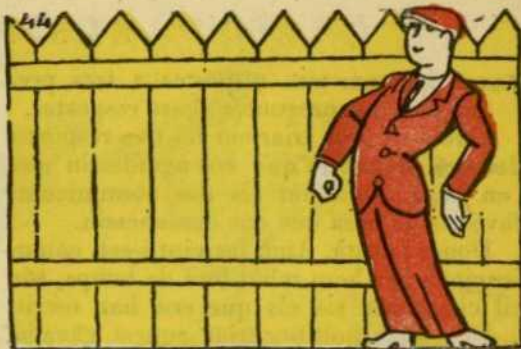
El noi Jordi Reig i la nena Catarina Amelli i Però rebran el premi a casa seva. Els altres vint-i-tres la setmana entrant sabran quin serà el record i quan el podran passar a recollir. Els de fora de Barcelona el rebran a casa.

En els números vinents anirem publicant les preguntes i respostes premiades.

VIDA I AVENTURES D'UN GRAN FUTBOLISTA

I a la fi va arribar el dia en què el "Victòria F. C." i el "F. C. Decidit" havien de jugar el partit de desempat que havia de fer campió a l'un o a l'altre. I una multitud atapeïda s'entusiasmava per endavant amb les parades de Jaume Primer i els xuts de Pere el Gran.

Aquest darrer va entrar al camp més animat que mai. Sabia que no havia de témer les intrigues del porter enemic. D'ençà que les pilotes li havien jurat fidelitat, estava segur que cap pilota no li jugaria cap mala passada. De fet la pilota amb què havia de jugar aquell dia...

...s'havia posat tot d'una a la seva disposició, per a fer trampa i tot. Però En Pere no volia guanyar més que pel propi esforç, i va imposar a la pilota, com a tots els jugadors del seu equip, el joc més net que mai s'hagués fet a Catalunya. I aquell partit hauria estat brillantíssim...

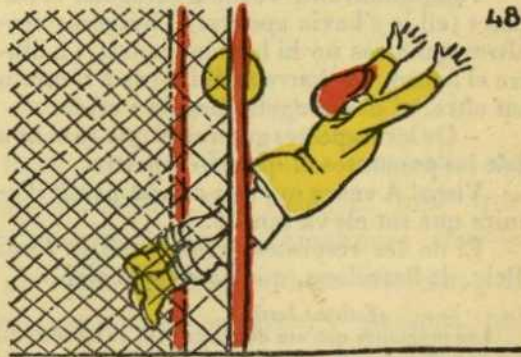

...si els jugadors del "F. C. Decidit", davant l'escomesa fulminant dels devanters contraris, haguessin conservat la serenitat i la noblesa. Però el cert és que, quan es veien perduts, no s'estaven d'emprar travetes i empentes, ni de fer amb les mans allò que haurien hagut de fer decentment amb els peus.

Com que ells no podien marcar cap gol, aquells jugadors deslleials evitaven amb males arts que Pere el Gran pogués fer valer el seu xut potentíssim. I el pitjor era que l'àrbitre no es recordava mai d'assenyalar amb el xiulet aquelles faltes gravíssimes.

Així, a despit del joc meravellós d'En Pere i els seus com-

pany, aquell partit hauria acabat també amb un empat, si la pilota, indignada de tanta injustícia, no hagués desobeït les ordres d'En Pere. Esquivant les mans traidores dels mals jugadors, la pilota va aconseguir de fer, al darrer moment, per a l'equip millor, el gol de la victòria.

(Acabarà)